

той да заблѣжи, постыпенно ся вѣтъва въ тоя животъ : на него наченва да нагада неопредѣленна тревога, появявжтъ ся мысли, кои рядко сж го безпокоили въ мѣръ, и, подиръ това, малко по малко ся измѣнява първый му погледъ врѣхъ мѣръ, вѣтренавжтъ ся първы тѣ интересы. Някой ако ся и съеме въ това време, нѣ вече е късно: силы му не постигжтъ за мѣрскы животъ..... Казвжтъ че ако някой здравъ човѣкъ живѣе много време съ луды тѣ наедно, то най послѣ, той начене да ся замислюва: да ли не е и той лудъ? И дѣйствително полудява. Този примѣръ, то ся знае, нѣма си тука мѣсто то, нѣ той може да обясни тука по наглядно: колко е мѣчно да овардишъ собственыи си погледъ врѣхъ работы тѣ, кога то чувжшъ на около си, въ теченіе то на няколко години, едни и сѣщы тѣ рѣчы, които никѣкъ не приличжтъ съ погледъ тѣ ти. А Св. горскы тѣ сподвижници искавжтъ поглѣды тѣ си съ искренно убѣжденіе, като работы отъ давно рѣшены, и тѣзи сила и топлина на убѣжденія та неволно докачва сѣкыго. До дѣто е въ мѣръ, сѣкы Христіанинъ се пакъ ся надѣе да сполучи рай, а не адъ, нѣ това му не бѣрка да живѣе, какъто живѣять сичкы: религыя та у сичкы народы служи за утѣшеніе и отрада въ животъ тѣ; нѣ на Св. горѣ мѣрянинъ тѣ узнава, че религыя та треба да ся разбира другъче, че много, кое той испърво не е считалъ за грѣхъ, тука ся нарича прѣстѣпленіе, съ едни думж, тука ся рагледва и оужда сяка стѣпка на мѣрянинъ тѣ, тѣй щото и надѣломъ мысли тѣ му наченвжтъ и да ся сплитжтъ, страшно му става да ся върне въ този многогрѣшенъ мѣръ.

Мѣчно е да си представишъ онова тежко състояние, оная безисходна тоска, коя то испитва тука мѣрянинъ тѣ, кой то е доста привързанъ къмъ мѣрскы тѣ навици. Недостатѣкъ тѣ отъ питателнж хранж дѣйствува врѣхъ организмъ тѣ му. Нему ся иска да живѣе, а на около сичко примряло и си бѣбри за смѣрът, иска му ся